

NAGYPÉTERI KALANDJAI

Írta: Nagy Péter,
Borics Péter

Borító: Zemplényi Levente,
Borics Péter
Gulyás Benedek

Készült a Borics Nyomdában

Minden jog fenntartva: A kiadvány másolása,
adathordozón való tárolása, vagy forgalomba hozása
a szerző engedélye nélkül szigorúan tilos!

Támogatók:

A múltban

2. rész

Peti arra pazarolta élete utolsó keserves pillanatait, hogy kiderítse: vajon kit hal-lott már így höhő-höhözni, de ekkor vá-ratlanul egy Ilinéni alkatú, vörös hajú és acél-gatyájú ember futott feléjük, aki felrúgta a mennybe a négert.

- Szia Petike! – mondta a gall, de ekkor ideért Nagymarci is:

- Obelix? Itt a példaképem! "Ezt nem hiszem eeeel! Ekkora szerencse niiiincs!" – odarohant Obelixhez és jó erősen kezét fogott vele, de vá-ratlanul elrepült.

-ÚÚÚR ISTEEEN!!! Mi volt ez????

-Nem tudom. Lehet, hogy nem kellett volna az a kis lopott csodatur... Höhő-höhő-höh...

-Ne höhöhözzél itt, mert...

Ekkor váratlanul megérkezett KissDé, és ke-zet fogott Kissdanisan Obelixszel, de a gall ki-durrant.

-A kiskanalit KD! Te sem vagy semmi!–kiáltott fel Pé, de megjött a néger, és ráesett KD-re.

-VUAÁÁÁ! Ez meghaaalt!?- ordított Pé és fel-repült egy számokkal teli egyenesre.

Nem tudta hol van, de futott, mint egy malac (ha sovány).

-Krisztus után 65. Krisztus után 66. 67. 68. Ezaz! Végre meghalt Néró!

Ekkor a száme egyenes 68-as pontjából elő-jött Néró szelleme:

-Contento che sono morto, voi maiale? Per-tanto, si mu-ore!

-Ó-dóh!-kiáltott Pé és futásnak eredt. Futot-tak sokáig. NP szerencséjére Néró lassabban futott, mint ő de egyszercsak Pé megbotlott.

-Melyik gáncsolt ki?-ordította, pedig Nérón kívül senki sem volt a közelében. Nem látott senkit, csak egy kéz nyúlkált kifelé az 1490-es pontból.

-Vajon ez ki keze lehet?- gondolta Pé. Hirte-len megé-rkezett Néró és megragadta Peti kezét:

-Most velem jössz! Höhö-höhö höhő-höhő-röhögött magában.

-Már te is?-kérdezte Pé, de ekkor a kéz is megfogta Pét a lábánál. Húzták kétfelől, hogy majdnem szétszakadt, de a kéz erősebb volt, mint Néró ezért mindenki berepült 1490-be.

Egy díszes terembe repültek. Középen egy széken, Mátyás ült, és ezt kérdezte:

-Hadd halljam mi a gondotok?

-Questo ragazzo poco felici di scoprire che è morto. Io non sarebbe morto se è vero ...

-Jó jó haggyuk. Te legalább magyar vagy?-kérdezte Pétől "Az igazságos".

-Igen.

-Beszélj!

-Hááát, ez az ember mindig üldöz, pedig én nem csináltam semm..

-Jó, akkor a kövér a bűnös. Tömlöcbe vele!

Miután Mátyás elég hamar lezárta az ügyet, Pének eszébe jutott, hogy fűgét evett reggelire, és maradt egy a zsebében. Ezt mondta:

-Köszönöm uram, hogy megmentett, ezért hálám jeléül önnek ajándékozom ezt a fűgét- és odadobott Mátyásnak egy poshadt fűgét. Mátyás beleharapott, és ezt mondta:

-Kicsit furcsa, de jó. És máskor nem kell a hegyibeszéd. Elmehetsz!

-Viszlát!-mondta Pé, és kilépett az épületből.

FOLYTATJUK